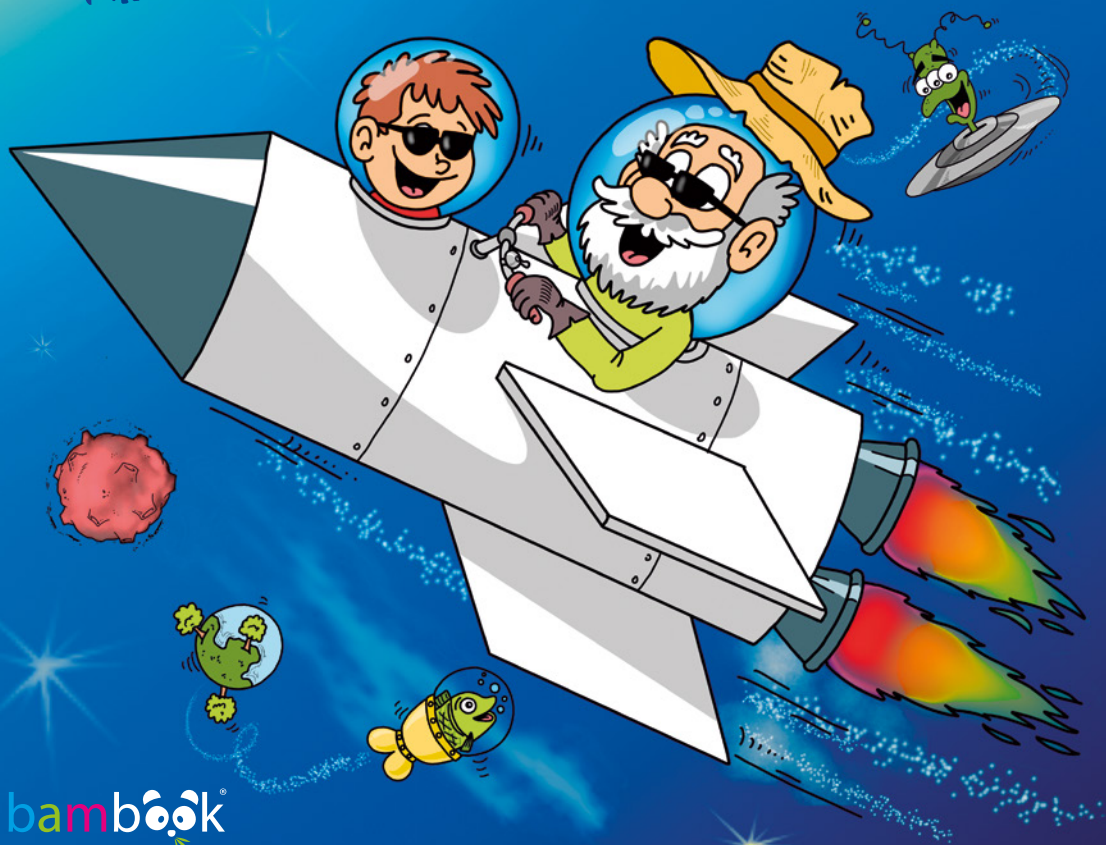

Miroslav Adamec
ilustrace Mirek Vostrý

TO DÁME, DĚDO!

PŘIMĚŘENĚ
NEVÝCHOVNÉ
PŘÍBĚHY

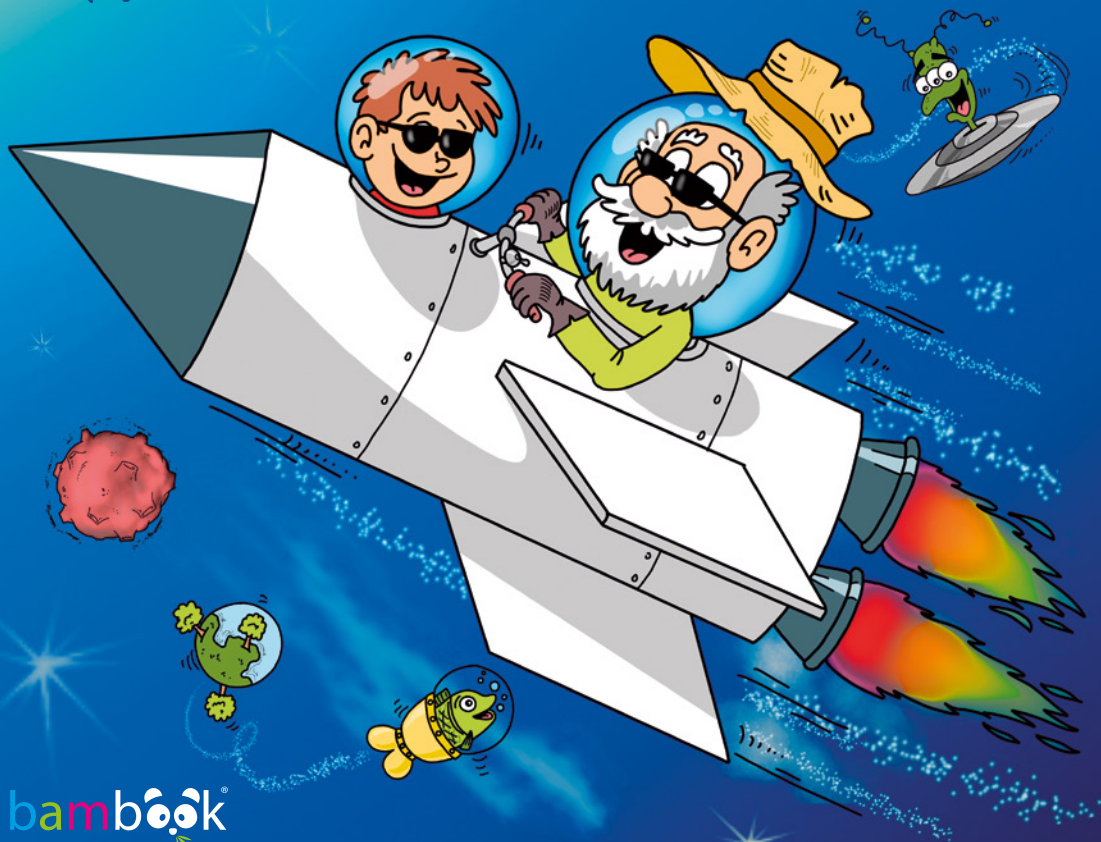

bambôok®

Miroslav Adamec
ilustrace Mirek Vostrý

TO DÁME, DĚDO!

PŘIMĚŘENĚ
NEVÝCHOVNÉ
PŘÍBĚHY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

MIROSLAV ADAMEC

TO DÁME, DĚDO!

PŘIMĚŘENĚ NEVÝCHOVNÉ PŘÍBĚHY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6938. publikaci

www.adamecmiroslav.cz

Ilustrace Mirek Vostrý

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2018

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2018

ISBN 978-80-247-1023-5 (ePub)

ISBN 978-80-247-0996-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0875-6 (print)

OBSAH

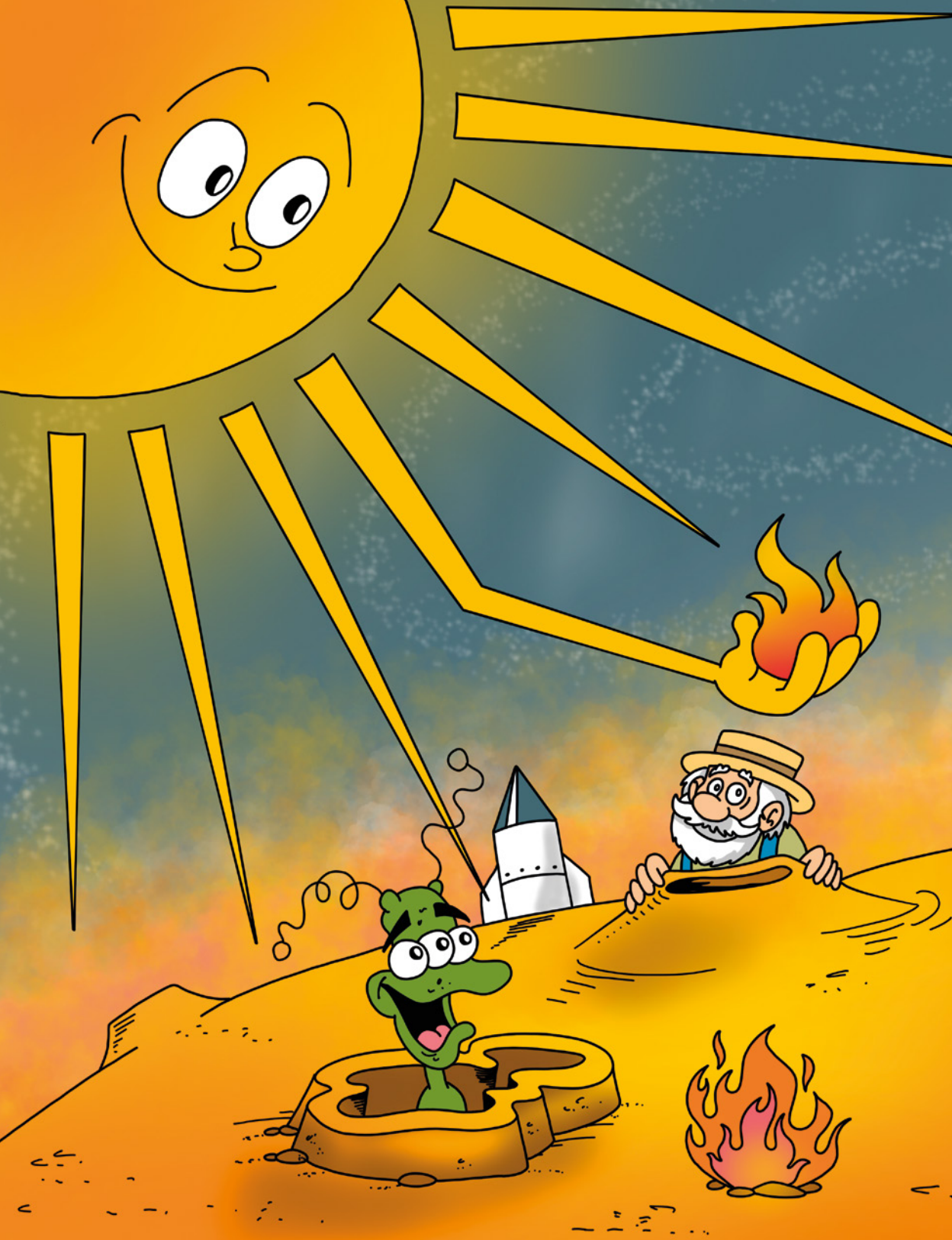
PŘEDMLUVA	7
JAK JSEM SE SPÁLIL	9
JAK JSEM POKOUSAL A BYL JSEM POKOUSANÝ	27
JAK JSEM LÍTAL	43

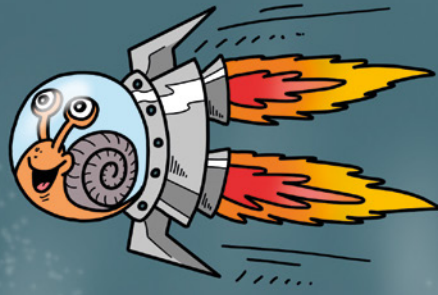
PŘEDMLUVA

Možná se podíváte, ale dítě není třeba chránit. Naopak, dítě má vyzkoušet všechno co nejdříve, aby se mohlo zdárně rozvíjet! A nemusí to být ani trochu příjemné. Tohle je metoda dědy Nejdědy, se kterou vnuk Martin nadšeně souhlasí. A i když se často až zaleknou, co si zase vymysleli, vždycky to oba dávají! Martina to sice stojí nějaký ten šrám, ale nakonec se s dědou Nejdědou naučí i létat. Dědové na rozdíl od tátů totiž taková tajemství znají!

JAK JSEM SE SPÁLIL

KDYŽ SE SPÁLÍŠ, CHYŤ SE UCHA, TO POMŮŽE

Děda se nakláněl nad gril a voněl kouřem. Maminka ho chválila, jak mu to jde. Prý kdyby opekl botu, byla by k jídlu! Teta se šklebila. Utrousila, že všechno, co děda hodí na oheň, chutná jak živočišné uhlí. Děda se zatvářil, že ho ta poznámka bolí, a mě ani nenapadlo se začít smát. Teta měla podivný smysl pro humor. Abych dědovi pomohl, přiložil jsem a žhavého grilu se dotkl. Skákal jsem chvíli po jedné noze, pak po druhé, a nepomohlo ani skákání oběma nohama najednou.

„Chyt se ucha, Martine,“ poradil děda, „a přestane to pálit!“

Pomohlo to. Děda ví! Děda je nejenom děd Vševěd, je to taky můj děda Nejděda!

„Spálil ses, jasně!“ potěšilo zlomyslnou tetu. „To je v pořádku. Dítě má vyzkoušet všechno co nejdřív, aby se mohlo zdárně rozvíjet. Ukaž!“ prohlížela si malé spálené místo na prstu. „No nevím, jestli je tohle dost velký popálení, aby to k tvému vývoji stačilo!“

Děda si ukrojil kus masa. „Teta má pravdu, když už, tak už. Když se jednou spálíš pořádně, nikdy tě pak taková nehoda znovu nepotká. Dáš si pozor! Ví někdo, co pálí nejvíc?“

CO PÁLÍ ZE VŠEHO NEJVÍC NA SVĚTĚ?

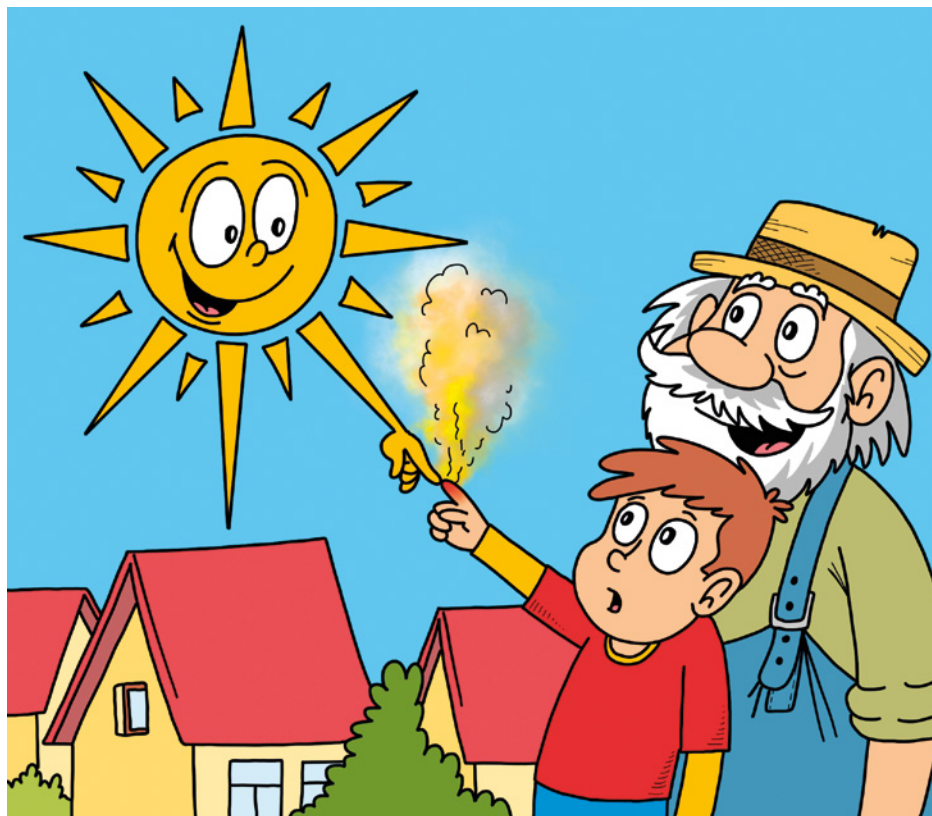
Maminka chvíli přemýšlela. Co je asi tak na světě nejvíc teplé nebo horké tak, že to člověka až spálí.

„Svíčka, když ji zhasínáš prsty,“ řekla moje romantická maminka.

„Lžice od polívky,“ vzpomněl si tatínek. Nikdy nenašel čas si ji vyfoukat.

„Hrniec, když si nevezmeš utěrku!“ měla svou zkušenost babička.

„Písek na pláži, když chceš jít bosky do moře,“ řekla teta. Vždycky jí záleželo na tom, aby šla k moři ladným krokem a neskákala po břehu jak písečná blecha.

„Slunce!“ napadlo mě najednou.

„Sám jsi na to přišel!“ zvedl děda obočí. „Když se spálit pořádně, tak jediné od slunce, to budeš popálenej na celý život! A budeš se nám zdárně rozvíjet!“

„A namaž se, když už sedíš na sluníčku,“ připomenula maminka, „tenhle krém má silný faktor!“ podala mi tubu a šla poklízet nádoby.

„Takový faktor ještě nevymysleli,“ usmíval se děda a nenápadně se zvedl.

CO SE CHYSTÁ V TAJEMNÉ KŮLNĚ?

Děda zmizel v dřevěné kůlně schované v rohu zahrady. Nikdo jiný tam nesmí! Až do večera se z kůlny ozývaly rány kladivem, vrtání vrtačky a rachot brusky. Obcházel jsem kolem a snažil se uhádnout, co tam děda uvnitř dává asi tak dohromady.

Když děda vyšel, tvářil se tajemně. Měl ve vousech kovový prach, ale žádnou moji pomoc nepotřeboval.

Druhý den dopoledne se přestala kůlna otřásat a děda vykoukl. Podíval se na nebe, podíval se na mě a kývl. Rozeběhl jsem se! Do dědovy kůlny se mohlo jenom na pozvání, a to se právě stalo! Otevřel mi na škvírku, abych se protáhl dovnitř. Čím menší byla škvírka ve dveřích, tím víc jsem otevřel pusku. Uprostřed kůlny stála

stříbřitě vybarvená raketa, akorát pro dva. Za jejím okýnkem byla vidět dvě upravená zahradní křesla. Na stěně plné neoznačených vypínačů si děda jeden vybral a zmáčkl ho. Střecha kůlny se s jemným bzučením pomalu rozjela do stran. Děda vyhlédl střechou, spokojeně si prohrábl vousy. „Slunce máme přímo nad hlavou, mraky žádný, takže se trefí i nemehlo.“

„Kam, dědo?“

„Přímo do Slunce!“

„Co tomu řekne máma?“

„Do Slunce se nikdo nedívá! Když vystartuješ přímo ke Slunci, nikdo tě neuvidí, když nic neuvidí, nic neřekne!“

„Za chvíli je oběd!“

„Kdy jindy je to k Slunci blíž než v poledne. Oběd počká!“

BUDU MÍT DOST ODVAHY K VÝLETU NA SLUNCE?

Krátce jsem přemýšlel nad nabídkou vystartovat ke Slunci. Děda mhouřil oči a pozoroval, co udělám. Jestli takový výlet přijmu. Jestli se náhodou nebojím. Přece já, malý kluk, nemůžu mít míň odvahy než děda, který je už starý! Nakonec jsem kývl a děda s úsměvem kývl taky. Líbilo se mu, že jsem tu odvahu našel.

Dostal jsem nápad! „Skočím, dědo, aspoň pro led.“

+

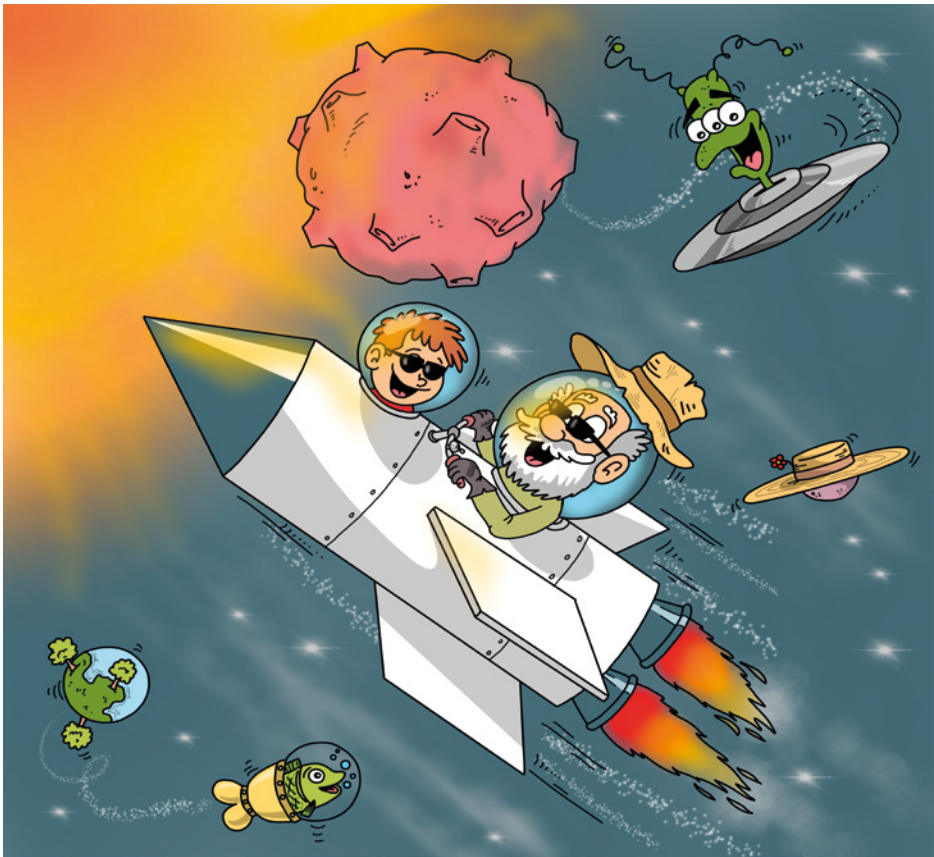
„Výborně! Vem ho kyblík!“

„A krém na opalování! Nehodil by se?“ napadlo mě ještě.

Děda se zamračil. „Ale my se letíme spálit,“ upozornil mě. „Aby ses mohl zdárně rozvíjet!“

Souhlasil jsem. Když se jeden letí spálit, je zbytečné to prodlužovat krémem.

Nasedli jsme do rakety, nasadili si černé brýle, abychom viděli na cestu přímo ke Slunci, a děda zapnul motory.

KE STARTU RAKETU PŘIPRAVIT – START!

Raketa se začala třást. Motory zaječely. Vystřelili jsme přímo proti Slunci. Slunce bylo za chvíli tak blízko, jako kdyby někdo přes strop kůlny natáhl zářivě žlutou plachtu. Posypal jsem se ledem. Okamžitě se rozpustil, za chvíli z něj byla pára. Děda led nepotřeboval.

„Dědo, byl to dobrý nápad letět ke Slunci? Co budeme dělat, až led dojde?“

Děda mávl rukou. „Nic není takový, jak vypadá. Třeba teta. Je to hodná ženská, ale tváří se jako zlá, protože hodný lidi každý obtěžuje a zlí mají od všech pokoj!“

„Takže si myslíš, že Slunce není horký?“

„Není, jen se tak tváří, aby mělo klid a mohlo dělat, co mu jde nejlíp – teplo a světlo. Proto taky všichni lítaj na Měsíc, na Mars, do jiných galaxií, ale letět ke Slunci nikoho nenapadne. Nic se nejlíp tak horký, jak se uvaří. To se tak říká a je to pravda!“

„Dědo, kdyby aspoň šlo otevřít okno.“

„V raketě se okno neotevřívá, mohl by nám sem vlítnout meteorit. Nebo kosmický prach, a prachovku jsme nevzali. Vydrž, raketu jsem potáhl fólií, která odráží teplo, můj vlastní patent!“

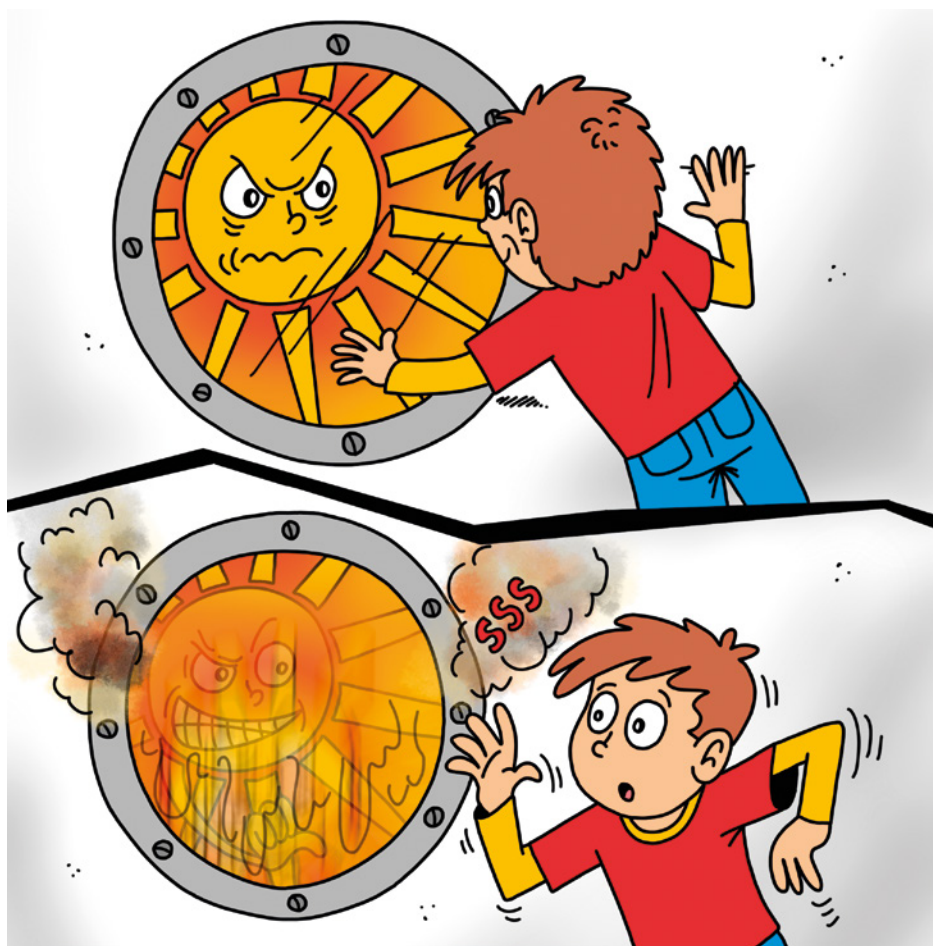
Slunce už bylo na dosah, zabralo celý výhled z okýnka, a na cokoliv jsem sáhl, pálilo víc než gril včera!

„To nedáme, dědo!“ začínal jsem mít strach. „Spálím se dřív, než dojde k mému vývoji!“

Děda se škrábal na bradě. „Ještě chvílku, Martine. Musíme proletět těmi žhavými oblaky. Víš, co se říká? Pod svícnem je tma, takže pod něčím tak horkým, jako je Slunce, musí být příjemný chládek. Za chvíli přistaneme!“

„Rozpustíme se!“ Sledoval jsem, že něco teče po okně, asi se začala rozpouštět ta fólie odrážející teplo.

„Pro ten případ mám pro tebe připravenou historku,“ pravil klidně děda.

„Historku? Jakou?“ lapal jsem po dechu.

„Mrazivou samozřejmě! S takovou historkou přečkáme i největší žár!“

„Rychle mi ji řekni, dědo, nebo se doopravdy upeču!“ volal jsem naléhavě.

PŘI CESTĚ NA SLUNCE JE VHODNÉ MÍT PO RUCI MRAZIVOU HISTORKU

Mrazivá historka je něco, co když se vypráví, tak posluchačům teče strachy studený pot po zádech.

Děda začal: „Pamatuješ, jak jsi ráno říkal, že jsi v noci slyšel kroky?“

„Pamatuju!“ z té vzpomínky úplně zamrazilo. A to bylo přesně to, co jsem v tom vedru potřeboval. „Slyšel jsem, dědo, ve tmě kroky zloděje, možná dokonce vraha! Kdo jiný by v noci chodil po zahradě? Musel to být zločinec! Znělo to, jako by ten někdo měl jenom jednu nohu!“

Děda se chvíli škrábal ve vousech. Pak se přiznal: „Víš, jak jsem ti říkal, že jsem nic neslyšel. To jenom, abych tě nepolekal. Jenže...! Já to slyšel taky!“

Polil mě ledový pot, bez ohledu na to, že jsme zrovna prolétávali tím nejhustším a nejžhavějším slunečním oblakem.

„Kdo to byl, dědo!?“

„Nevím. Jenže ráno jsem našel na kůlně utrženou závoru.“

„Utrženou závoru!“ zopakoval jsem vylekaně.

Děda pokračoval: „Přesně tak! Někdo se chtěl dostat dovnitř. Někdo tušil, že chystáme výlet na Slunce, a pokusil se vlézt k nám do rakety.“

